

Mély megrendüléssel tudatjuk, hogy nyugdíjas kolléganőnk, Dr. Szafkóné Ács Márta 2021. október 20-án, hosszú betegség után elhunyt.

Közel 40 évet töltött intézményünkben. 1978-ban végzett történelem-orosz szakon Debrecenben, a Kossuth Lajos Tudományegyetemen. 1980 őszén került iskolánkba. Pedagóguspályája során folyamatosan képezte magát. Szakmai továbbképzéseken vett részt, és pedagógus szakvizsgát is szerzett.

Ez alatt a négy évtized alatt sokrétű tevékenységet folytatott. Szaktanárként orosz és történelmet is tanított és hat osztálynak volt osztályfőnöke. A jelenlegi tantestületben több kolléga is tanítványa, többeknek osztályfőnök-helyettese is volt. Az egykori tanítványokhoz hasonlóan ők is szeretettel emlékeznek rá. A tanítás mellett mindig meghatározó volt számára a nevelés, a személyes kapcsolatok. A diákokat nagyon szerette, igyekezett a történelmet közel vinni a fiatalsághoz. Sikeres volt tehetséggondozó munkája is. Tanítványai több hazai történelemversenyen indultak és értek el sikereket, de nemzetközi versenyekbe, projektekbe is gyakran bekapcsolódtak olyan diákok, akiket ő készített fel a megmérettetésre.

Nagyon fontosnak tartotta az emberi kapcsolatokat, a helyes viselkedést, a protokoll ismeretét. E tárgykörben könyvet is írt. Tanított protokollt és versenyeztetett is diákokat intézményünkben, de vendégelőadóként Kanadában, Kínában, Lengyelországban is átadta ez irányú tudását, valamint magyar történelmet is oktatott ezekben az országokban. 10 éven keresztül magyar történelmet tanított Nagyváradon az egyetemen, a Debreceni Egyetemen, valamint a Debreceni Nyári Egyetemen is átadta tudását a külföldi hallgatóknak.

A tantestületnek meghatározó tagja volt. Több mint egy évtizedig a Közalkalmazotti Tanács tagjaként is tevékenykedett. Törekedett arra, hogy a kollégák közötti baráti kapcsolatok mélyüljenek. Számos kirándulást, tantestületi programot köszönhetünk neki. Nagy gondot fordított arra, hogy az iskolánkban töltött hétköznapokat élhetőbbé és szebbé tegye: gyakran dekorálta az iskola folyosóit és a tanári szobát. Szívén viselte az iskola hírnevének öregbítését.

Végtelenül segítőkész volt, türelmes és gondoskodó. A tantestület fiatal tagjainak a kezdetektől fogva mindig segítő kezet nyújtott, akár lelki tanácsról, akár gyakorlatias, praktikus dolgokról volt szó. Pótanyukájuknak tekintették őt többen az iskolában, mert mindenben

számíthattak rá. Példát mutatott abban is, hogyan lehet embernek és figyelmes barátnek maradni a rohanó hétköznapiakban. Igazi családayaként mindenhez értett: főzéshez, sütéshez, kerti munkához, gyerekneveléshez, lakberendezéshez. Emellett az öltözködés, szépségápolás terén is sokat lehetett tőle tanulni. Kreativitását, kez ügyességét kiállításokon bemutatott munkáin is megcsodálhattuk. Az iskolában is igyekezett átadni ebből a tudásából szakkörök keretében, diákjainak és kollégáinak egyaránt.

A legfontosabb az, ahogy az emberekkel bánt: mindenki szerette és tisztelte, mert egyenrangú partner volt számára mindenki. Nem csak a pedagógusokkal, hanem az oktatást segítő minden dolgozóval megtalálta a közös hangot. Hiányzik bölcsessége, nyugalma, tapasztalata, kedvessége, törődése és szeretete.

Két éve vonult nyugdíjba. Sajnos, csak rövid ideig élvezhette a nyugdíjas éveket: az unokázást, a családdal töltött időt és a tervezett utazásokat.

Emlékét megőrizzük, nyugodjon békében!